

Жанкарло Джента МИСЛИВЕЦЬ

Розділ 16.

"Ну як, Майку, вирішив?", — спитав Стів, побачивши його за столом.

"Звичайно, в мене і вибору не було. Я не можу кинути мисливство тепер, коли мені вдалося нарешті потрапити на корабель. Роками я шукав такої нагоди, і ви можете побитися об заклад, що я не відмовлюсь заради...", він замовк, так ніби підбираючи точні слова, а потім випалив на одному диханні "заради примхи боязкого дівчиська".

"Обдумай це ще раз, Майку...", — почав Стів.

"Досить цих нісенітниць", — Майк не дав йому закінчити речення. — "Я прийшов сюди пообідати, а не вислуховувати твою проповідь. Пришли мені своєї робота, я голодний: через тебе не зміг поспіяти і, завваж, я нічого не їв зранку".

Чекаючи допоки подадуть страви, Майк намагався спокійно все обдумати. Можливо він зможе зробити ще одну спробу. Потім швидко поїв і попрямував до помешкання Мадам.

Вона запросила його ввійти і зустріла з посмішкою.

"Ен з вами розмовляла?", — спитав відразу Майк.

"Звісно, вона прийшла сюди відразу ж як пішла від тебе. Що ти вирішив?"

"І яке моє рішення, як ви думаєте, місіс Донован? Ви всі добре розумієте, що я не можу залишити Мисливця ось так. У мене є зобов'язання і контракт щонайменше до вирішення проблеми з цим реплікатором", відповів Майк.

"Тоді, я думаю, з Ен нічого не вийде: схоже на те, що вона переконана в своїй правоті. Щиро кажучи, мені дійсно шкода: ви були б такою гарною парою. Ен потребує когось, хто б запропонував їй майбутнє подалі від такого місця, як це."

"Я хотів дізнатись чи не могли б ви поговорити з нею і пояснити їй..."

"Ось чому ти тут. Боюсь, я нічим не зможу тобі допомогти. Ен вже мала зустріч з реплікатором і це зруйнувало її життя. З цим нічого не вдієш, Майку. Я споді-

ваюсь, ти це розумієш: захисти її від реплікаторів, переселиться до системи, куди вони ніколи не дійдуть, принаймні впродовж вашого життя. Ти не можеш просити її стати дружиною мисливця".

"Якщо все це так тоді, я думаю, нічого не поробиш", понуро сказав він, встаючи. "Я бажаю вам щастя, перекажіть це Ен. Але, будь-ласка, забирайтеся звідси якнайскоріше: ця станція вже більше не є безпечним місцем, коли щонайменше один монстр знаходиться поблизу неї..."

"Дякую, Майку. Ми вирушимо звідси як тільки зможемо. І ти також постарайся бути щасливим. Сподіваюсь, що ти не пожалкуєш через свій вчинок". А додала "Гарного полювання, як ви говорите".

Майк подякував і вийшов.

Він повільно йшов до корабля. Відчував себе насправді самотнім на життєвому роздоріжжі. Тепер його рішення було незворотнім.

І раптом його осінила думка. Він рвучко розвернувся і швидко пішов назад до Мадам. Подзвонив і ввійшов, як тільки двері відчинились.

"Ти передумав?", спитала після короткого вітання.

"Ні, місіс Донован. Я хочу попросити вас про послугу".

"Якщо ти думаєш, що я можу переконати Ен, то це даремно".

"Ні, це ніяк не стосується Ен. Я також вважаю, що Ен не переконати", і спитав після миті вагання "Чи не могли б ви продати мені ту RG 46?".

"Жартуєш. Ти що збираєшся відкрити бордель на своєму кораблі? Нам потрібна ця РД. І я не маю найменшого поняття скільки вона може коштувати".

"Нема проблем, я заплачу удвічі більше, ніж коштує новий робот такої моделі. Я розумію, що після усіх удосконалень, які я зробив, вона коштує набагато більше, ніж стандартний робот. Якщо хочете, можу заплатити навіть більше".

Мадам була здивована. "Гаразд, у тебе багато грошей і ви нуворіші не зважаєте на витрати". Декілька секунд вони мовчали, потім вона зрозуміла до чого це все.

"Ні, Майку, я тобі дуже вдячна, але ми не можемо цього прийняти".

"Але чому? Адже ж у вас є ще інші три, а за ту суму, яку я вам пропоную за 46-ту, ви легко зможете купити квиток до безпечного місця".

"У цьому й справа", відповіла Мадам з посмішкою. "Дуже великодушно з твого боку дати нам ці гроші і купити цього робота, щоб ми не відчували себе зобов'язаними, але ми не можемо на це погодитись. Нам удавалось справитись з ситуаціями гіршими за цю і ми можемо потурбуватись про себе самі".

"Ні, місіс Донован, ви мене не розумієте. Я не хочу дати вам милостиню. Мені дійсно потрібен цей робот. Я над нею так довго працював і хотів би це продовжити. Ми можемо назвати це науковим проектом з прикладної робототехніки".

"Якщо ти хочеш працювати з роботом, чому б тобі не використати більш простіший екземпляр: це б коштувало дешевше в десять, а той більше разів", відповіла вона.

А потім здогадалась. "Можливо, справа в іншому: ти намаєшся примусити Ен ревнувати, щоб вона змінила свою думку, чи не так?"

"Та ні, я не настільки практичний. Тут немає прихованої мотивації: я купую цю RG46 тому, що я зацікавлений у RG 46. І до того ж, я відмовився від Ен. І якщо проблема в грошах, ми можемо зійтись на ціні втричі вищій за ринкову".

"Ні, Майку, я не намагаюсь підняти ціну. Добре, якщо ти хочеш Лулу, то бери її. Але зараз її тут немає. Ваш перший заступник приходив сьогодні вдень і орендував її до завтрашнього ранку. Він був дуже розчарований і бажав Ен за будь-яку ціну, але коли зрозумів, що Ен більше не працює — я йому про це сказала — він зупинився на Лулу".

"Тепер це ваша справа. Ен може робити все, що їй подобається. Завтра вранці я куплю ящик, потім прийду сюди, демонтую Лулу і заберу її з собою. Тоді ж я розпоряджусь щодо переказу грошей. Гарзд?"

"Не турбуйся, я тобі довіряю. Але ти можеш пояснити мені, для чого тобі потрібна Лулу? Тільки не розповідай про прикладні дослідження з робототехніки".

"Тому, що таким чином я зможу мати дівчину, яка не примушуватиме мене робити те, що вона хоче", відповів Майк.

Мадам не змогла стримати сміх. "Але ж Майку, вона не дівчина. Вона тільки машина. Лулу не існує: реальною є тільки RG 46/G".

"Тут ви, можливо, маєте рацію. Але робота, яку я хочу проводити з нею, не стосується тільки синтезатора голосу, силових приводів чи радіаторів. Пастор Дубоїз говорить, що складні роботи мають душу. Ймовірно це неможливо — я не знаю, я не теолог — але RG 46 насправді стане Лулу. Яке має значення те, що її кістки металеві, а її тіло силіконове. Її розум стане людським".

"Будь обережним, Майку. Триста років тому Туплер сказав теж саме про машини фон Неймана, і можливо, чужинці, які побудували реплікаторів, також так вважали." У неї майнула думка що, якщо йому колись

удасться здійснити свій задум і Лулу справді зможе стати людиною, він матиме з нею ті ж проблеми, які у нього зараз з Ен. "Даремне з ним говорити про це тепер", подумала вона. "Якщо він досягне успіху, то зрозуміє це й сам".

"Гарзд, місіс Донован. Завтра о десятій ранку і буду тут", сказав Майк і вийшов.

Розділ 17.

Наступного ранку Майк встав о сьомій. Перевірив, як здійснюється технічне обслуговування і переконався, що все йде як слід. Потім зайшов до Мисливця доповісти про хід справ.

Вони зустрілись у кают-компанії. Майк детально відзвітував, перерахувавши всі роботи, які були виконані у попередні дні, і ті, які ще потрібно було закінчити. "Корабель буде готовий о 14 годині", — завершив він.

"Дуже добре, містере Едвардс", — відповів Мисливець. "Будьте ласкаві, повідомте всім членам команди, що вони повинні повернутись на борт до першої години. Ми вирушимо якомога раніше".

"Сер, я прошу дозволити мені взяти на борт особисті речі", — попросив Майк, ніяковіючи.

"Немає проблем, усім офіцерам дозволено мати на борту особисте майно. Що саме ви берете?"

Майк знав про це право, але капітанові потрібно було повідомляти, які речі ви берете, і він міг заборонити проносити на борт предмети, які могли бути небезпечними, шкідливими чи ймовірно загрозливими для нормальної роботи корабля. Кожен капітан тлумачив це так, як вважав за краще: деякі забороняли алкоголь, інші речі пов'язані з азартними іграми, одні майже нічого не забороняли, а інші забороняли майже все. Зашарівшись, він мусив зізнатись: "Це РД, сер".

Мисливець поглянув на нього з виразом, що граничав між здивуванням і обуренням. "Що? Ви маєте намір створити бордель на моєму кораблі? Нізащо".

"Але, сер. Я нікому не збираюсь здавати її в оренду. Я триматиму її в моїй каюті... Тільки для особистого використання".

"Для особистого використання? Навіть містер Ро-
 меро ніколи такого собі не дозволяв. Він хоча б чекав
 прибуття на станцію".

"Ви мене не зрозуміли, сер. Я працюю над цією РД,
 щоб оцінити можливість створення штучного інтелек-
 ту. Вже декілька місяців я удосконалюю цього робота і
 хочу продовжити виконувати цю роботу у вільний від
 роботи час".

"Ти хочеш переконати мене, що використовуєш РД
 для вивчення штучного інтелекту? І відколи це хтось
 переймається інтелектом роботів-дівчат?"

"Сер, ви помиляєтеся. РД є найбільш складними ро-
 ботами, вони мають найскладнішу систему управлін-
 ня". Він знайшов пояснення, яке облагороджувало
 його бажання взяти Лулу на борт, і хотів викласти йо-
 го детальніше. "Оскільки це роботи, єдиним завданням
 яких є взаємодія з людьми, вони більш складні ніж інші
 роботи. Я вирішив розпочати дослідження з них. Мож-
 на сказати, що мета - розробити новий ЛМГ". З виразу
 обличчя капітана побачив, що той не зрозумів зна-
 чення абревіатури, тому пояснив — "людина-машина-
 інтерфейс".

"Мені відомо, який інтерфейс використовують люди
 з цими машинами...", — перебив його Мисливець.

"Будь-ласка, Сер, не дозволяйте поверхневим озна-
 кам уводити вас в оману. Вивчення штучного інтелек-
 ту також зумовить краще розуміння реплікаторів, що
 є життєво важливим для полювання..."

"Так, бери цю бісову РД і припини виправдовуватись.
 Але за однієї умови: вона ніколи не покидає твоєї
 каюти і ти ніколи ні з ким про неї не говоритимеш. Як-
 що я тільки дізнаюсь, що хтось знає, що РД тут, я ви-
 кину її за борт".

"Дякую, сер", сказав Майк підводячись.

Невдовзі він знайшов підхожий ящик і необхідні
 інструменти і попрямував до кімнати Мадам. Лулу
 сиділа на стільці. Робот був вже відключеним і за де-
 кількx хвилин Майкл демонтував його і поклав до
 ящика.

Піднявшись на корабель, відразу заніс ящик до
 своєї каюти і пішов до машинного відділення, щоб
 підготуватись до відльоту.

О першій він приєднався до решти команди на капітанському містку. Вони залишили станцію через півгодини, взявши курс у напрямку астероїда, де, як вони сподівались, перебував реплікатор.

Після полудня, коли закінчилось його чергування, Майк повернувся до своєї каюти: першим ділом він змонтував Лулу і завантажив усі програми, які використовував для модифікації цього робота, у свою директорію на бортовому комп'ютері, що забрало більше трьох годин часу. Потім почав перевіряти всі програми більш високого рівня, ті які визначали поведінку машини. Саме з ними він має працювати, якщо хоче отримати більш розумні і менш автоматичні реакції.

Наступні десять днів пройшли спокійно. Корабель мчав на максимальній швидкості у напрямку до уточненого положення астероїда.

Увесь вільний від чергування час Майк присвячував тому, що він називав проектом з прикладної роботехніки. Час від часу він заходив до лабораторії поспілкуватись з Кампосом. Він також був одержимим проектом, що той здійснював: збирав усі доступні дані про реплікаторів та прослуховував по радіозв'язку нечасті повідомлення про події з ними пов'язані. Останні в основному були обміном даними між двома реплікаторами, проте він сподівався, що застосовуючи статистичний аналіз зможе зареєструвати їхні маршрути і операційні характеристики.

"Уже більше тридцяти років як людство контактує з цими монстрами, а ми все ще практично нічого про них не знаємо", — сказав Кампос якогось дня, коли почувався особливо пригніченим.

"Можливо, ми нічого не можемо зрозуміти, бо не досліджуємо їхні фрагменти?" спитав Майк. "У решті-решт, коли ви їх підриваєте, має щось від них залишатись".

"Мисливіці не переймаються пошуками решток. Спочатку вони намагались збирати їх з метою продажу. Вони думали, що в цих машинах повинно бути багато екзотичних і цінних матеріалів. Проте, невдовзі зрозуміли, що їх можна знешкодити тільки доценту зруйнувавши, а вибухи розсіювали рештки на такі великі відстані, що було практично неможливо зібрати щось цін-

не. Час витрачений, щоб зібрати декілька залишків, не окупився б, і тепер за це ніхто не береться". Помітивши вираз недовіри на обличчі Майка, додав: "Мисливець інший, він цікавиться не тільки грошима, а також намагається зрозуміти наших ворогів. Його було легко переконати шукати решки реплікаторів, але ті декілька, які нам вдалося знайти, не дали майже жодної інформації".

Він жестом запропонував Майку відчинити велику шафу, і вказав на декілька схожих на метал кусків, акуратно розставлених на полицях. Кожен з них мав етикетку з місцем і датою бою і декількома іншими позначками. "Деякі з них зроблені з металу, сплавів заліза, алюмінію і магнію. Ці сплави мало чим відрізняються від тих, які ми використовуємо для виробництва космічних апаратів. Інші зроблені з більш вишуканих матеріалів, деякі виглядають так, ніби утворені з вуглецевих нанотрубок чи інших матеріалів, зроблених за допомогою нанотехнологій. У решті-решт, їхні технології не виглядають набагато більш передовими, ніж наші, щонайменше у галузі матеріалознавства".

"У чому їхні технології відсталіші за наші", зауважив Майк. "вони не мають двигунів викривлення простору і їм потрібно багато років, щоб дістатись від однієї системи до іншої..."

"На щастя", відказав науковець. "Вони вже й так настільки небезпечні, а подумати тільки, щоб трапилось, якби вони пересувались з такими ж швидкостями, як і ми... До тепер нас би повністю знищили".

Потім додав: "Насправді ми не можемо стверджувати, що є більш розвинутими, ніж вони. Вони набагато вправніші за нас щодо розвитку штучного інтелекту. Ми не можемо створювати машин, які б відтворювали самих себе, чи проводили битви в автономному режимі. Також і в області озброєння вони попереду: якби ми тільки мали ті плазмові гармати..."

"Скидається на те, що ми майже рівні технологічно, а тому результат кожного бою непередбачуваний", — сказав Майк, згадуючи події на орбіті Церери.

"Усе ж можливо, що вони випереджають нас у технологіях. Нам вдається віцліти завдяки нашому розуму", — припустив Кампос.

"Потрібно було б спробувати захопити одного з них цілим — якщо це було можливим", — сказав Майк.

"Так, якби було", — погодився інший.

Надвечір десятого дня пролунав сигнал тривоги. В цей час Майк знаходився у своїй каюті, намагаючись покращити рівень керованості Лулу. Він вимкнув свій комп'ютер, від'єднався від центрального комп'ютера і побіг на командний пункт. На одному з екранів побачив зображення астероїда, який все ще був на значній відстані.

"Зменшити швидкість і відключити всі активні датчики. Налаштувати телескопи на максимальне збільшення", — наказав Мисливець.

Зображення на екрані збільшувалось, але було все ще недостатньо чітким, щоб розгледіти деталі.

Вони обережно наблизились. "Проаналізувати сигнали в інфрачервоному діапазоні", знову наказав — Мисливець. Зображення на екрані змінилось: тепер

астероїд був увесь темний за винятком невеликої плями на периферії, яка тьмяно світилася.

"Як ви гадаєте, містере Кампосе? Може це теплове джерело бути реплікатором?", — спитав мисливець.

"Це можливо, але звідси важко це підтвердити. Проте, я не знаю, що інше може бути настільки гарячим на астероїді такого типу", відповів він.

"Це може бути гірничий корабель", зауважив Майк.

"Я перевірів через гірниче бюро — ніхто з гірників не заявляв про право власності на астероїди в цій області", сказав Чен.

"Інколи гірники не заявляють про права на астероїди у віддалених областях. Вони не довіряють бюро і побоюються, що хтось інший вкраде їхні права", — сказав Майк, який спілкувався з багатьма гірниками.

"Так, це може бути будь-чим, можливо, кораблем рейдерів чи втікачів. Але я вважаю, що є велика ймовірність того, що це наш реплікатор", — сказав Мисливець. Потім додав: "Спробуймо відлетіти, рухаючись таким чином, щоб згодом підібратись з протилежного боку на відстань декількох кілометрів від поверхні. Ми повинні настигнути його, коли він не очікуватиме", наказав він.

Маневрування забрало багато часу, оскільки вони рухалися тихим ходом до тих пір поки повністю не сховалися в тіні астероїда. Потім почали швидко наближатися і менше ніж через дванадцять годин були на відстані менше кілометра від поверхні. Ніхто весь цей час не залишав командного пункту, по черзі поринаючи в кроткий сон на своїх місцях.

Астероїд, густо вкритий кратерами, повністю заповнив екран. Корабель повільно летів над його поверхнею, підбираючись до зони, де, як вони вважали, знаходився реплікатор. Перелетіли через великий кратер, який відрізнявся від інших, як тим, що виглядав нещодавно утвореним, так і тим, що був заповнений уламками породи.

"Ось!", — сказав Мисливець. "Реплікатор виконав цей кратер, щоб добути матеріали для створення своєї копії. Приготуватися до запуску десяти торпед і артилерійської стрільби. Націлитися на зони поряд з астероїдом; я вважаю, що є розриви, де захисні екрани торкаються поверхні".

Вони опустили ще нижче. Раптом, перелетівши через гору, побачили його перед собою: величезний реплікатор лежав на дні кратера.

"Стріляти на свій розсуд" — наказав Мисливець.

Торпеди вдарили по захисним щитам в зоні їх контакту з ґрунтом, придушуючи їх і вирываючи глибокі діри. Потім лазерні промені проникли через ці отвори, прямо вдаряючи в структуру реплікатора. Величезна машина, з нижньою частиною все ще не захищеною захисними щитами, які тільки почали активізуватись, була викинута в космічний простір.

Цільовий вогонь усіх гармат спочатку зруйнував генератори захисту, а потім викликав серію вибухів, які вразили реплікатора. Він розколовся на дві частини, а потім перетворився на незлічену кількість маленьких шматочків. ■

(Переклад з англійської — Людмила Костенко)